Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 6 marca 2012 r.*

EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania — Owoce i warzywa — Obowiązek udokumentowania wydatków — Warunki uznawania organizacji producentów

W sprawie T-230/10

Królestwo Hiszpanii, reprezentowane początkowo przez M. Muñoza Péreza oraz A. Rubia Gonzáleza, a następnie przez M. Rubia Gonzáleza, abogados del Estado,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez F. Jimena Fernándeza, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2010/152/UE z dnia 11 marca 2010 r. wyłączającej z finansowania przez Unię Europejską niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 63, s. 7), w zakresie, w jakim wyłącza pewne wydatki poniesione przez Królestwo Hiszpanii w sektorze owoców i warzyw,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, K. Jürimäe (sprawozdawca) i M. van der Woude, sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 listopada 2011 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

1 W dniu 7 kwietnia 2008 r., w następstwie przeprowadzenia przez służby audytu wydatków rolnych Komisji Wspólnot Europejskich pięciu dochodzeń o numerach referencyjnych FV/2004/381/ES,

* Język postępowania: hiszpański.

FV/2005/301/ES, FV/2005/302/ES, FV/2006/354/ES, FV/2005/385/ES, Komisja na podstawie art. 7 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s. 103) przekazała władzom hiszpańskim wnioski z przeprowadzonych dochodzeń.

2 Pismem z dnia 27 maja 2008 r. Królestwo Hiszpanii wniosło o udział organu pojednawczego. W dniu 29 października 2008 r. organ pojednawczy przedstawił swe sprawozdanie końcowe. W dniu 25 sierpnia 2009 r. Komisja przekazała Królestwu Hiszpanii swe ostateczne stanowisko w sprawie.

3 Na podstawie argumentów przedstawionych w streszczeniu sprawozdania z dnia 30 września 2009 r. Komisja mocą decyzji 2010/152/UE z dnia 11 marca 2010 r. wyłączającej z finansowania przez Unię Europejską niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 63, s. 7) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją") zdecydowała o wyłączeniu z finansowania, w szczególności, dwa rodzaje wydatków poniesionych przez Królestwo Hiszpanii w sektorze owoców i warzyw.

4 Po pierwsze, Komisja zastosowała pierwszą korektę jednorazową o łącznej kwocie 33 339 525,05 EUR w odniesieniu do wydatków zdeklarowanych tytułem kosztów gospodarowania opakowaniami, ze względu na niespełniający wymogów finansowania charakter kosztów poniesionych na ekologiczne gospodarowanie opakowaniami. Po drugie, Komisja zastosowała drugą korektę jednorazową w wysokości 100% łącznej kwoty 4 940 378,44 EUR w odniesieniu do pomocy przyznanej organizacji producentów SAT Royal (zwanej dalej „organizacją producentów SAT Rogal") z powodu błędów w stosowaniu kryteriów pozwalających na jej uznanie.

Przebieg postępowania i żądania stron

5 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 21 maja 2010 r., Królestwo Hiszpanii wniosło niniejszą skargę.

6 Królestwo Hiszpanii wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim wyłącza z finansowania Unii niektóre wydatki zgłoszone przez Królestwo Hiszpanii;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

7 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Co do prawa

8 W uzasadnieniu skargi Królestwo Hiszpanii podnosi dwa zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy co do zasady naruszenia prawa, którego dopuściła się Komisja w odniesieniu do wyłączenia z finansowania kosztów spowodowanych ekologicznym gospodarowaniem opakowaniami, skutkiem przyjętej przez nią wykładni przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw (Dz.U. L 297, s. 1) i rozporządzenia Komisji (WE) nr 1433/2003 z dnia 11 sierpnia 2003 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania

rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do funduszy operacyjnych, programów operacyjnych i pomocy finansowej (Dz.U. L 203, s. 25). Zarzut drugi dotyczy co do zasady naruszenia prawa przez Komisję w odniesieniu do braków systemu kontroli dotyczącego uznania organizacji producentów SAT Royal, skutkiem przyjętej przez nią wykładni przepisów rozporządzenia nr 2200/96 i rozporządzenia (WE) nr 1432/2003 z dnia 11 sierpnia 2003 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do warunków uznawania organizacji producentów i wstępnego uznawania grup producentów (Dz.U. L 203, s. 18).

W przedmiocie zarzutu pierwszego

9 W ramach zarzutu pierwszego, co do zasady, sporna pomiędzy stronami pozostaje kwestia, czy przepisy rozporządzenia nr 2200/96 i rozporządzenia nr 1433/2003 przewidują wymóg bezpośredniego czy pośredniego ponoszenia dodatkowych kosztów spowodowanych ekologicznym gospodarowaniem opakowaniami przez organizacje producentów (zwane dalej „organizacjami producentów") oraz czy organizacje te, aby uzyskać pomoc finansową, przewidzianą w art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 2200/96, winny dołączyć do wniosku o pomoc dokładny dowód na piśmie uzasadniający rzeczone koszty.

10 Na wstępie, aby przystąpić do zbadania zarzutu pierwszego, należy przypomnieć mające znaczenie dla sprawy przepisy oraz orzecznictwo.

11 Po pierwsze, art. 15 rozporządzenia nr 2200/96 stanowi:

„1. Pomoc finansowa [Unii] jest przyznawana organizacjom producentów tworzącym fundusz operacyjny na warunkach określonych w niniejszym artykule.

Fundusz ten jest utrzymywany dzięki wkładom finansowym pobieranym od producentów będących członkami na podstawie ilości lub wartości faktycznie wprowadzonych do obrotu owoców i warzyw oraz dzięki pomocy finansowej określonej w akapicie pierwszym.

2. Fundusze operacyjne wskazane w ust. 1 są wykorzystywane dla:

a) finansowania wycofywania z rynku na warunkach określonych w ust. 3;

b) finansowania programu operacyjnego przedstawionego właściwym władzom krajowym i zatwierdzonego przez nie na podstawie art. 16 ust. 1.

[…]

5. Pomoc finansowa określona w ust. 1 jest równa kwocie faktycznie płaconych wkładów finansowych wskazanych w tym ustępie, ale ograniczona do 50% faktycznych wydatków ponoszonych na podstawie ust. 2.

[…]".

12 Artykuł 18 rozporządzenia nr 1433/2003 zatytułowany „Wnioski" stanowi w ust. 2 lit. c), że „[d]o wniosków załącza się dokumenty uzupełniające, ze wskazaniem […] wydatków poniesionych w związku z programami operacyjnymi".

13 Zgodnie z pkt 2 lit. c) załącznika I do rozporządzenia nr 1433/2003, zatytułowanego „Opcjonalna zawartość programów operacyjnych", do którego odsyła art. 8 ust. 2 tego rozporządzenia, programy operacyjne mogą w szczególności obejmować „koszty szczególne […] środków ochrony środowiska, w tym kosztów wytworzonych w wyniku zagospodarowania opakowań z uwzględnieniem uwarunkowań środowiskowych".

14 Punkt 2 lit. c) załącznika I do rozporządzenia nr 1433/2003 odsyła do przypisu nr 3, zgodnie z którym:

„Gospodarowanie opakowaniami z uwzględnieniem uwarunkowań środowiskowych wymaga odpowiedniego uzasadnienia i podlega kryteriom zawartym w załączniku II do dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych […]".

15 Po drugie, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem EFOGR finansuje jedynie działania przeprowadzone zgodnie z przepisami prawa Unii w ramach wspólnej organizacji rynków rolnych (zob. wyroki Trybunału: z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie C-349/97 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. s. I-3851, pkt 45–47, 49; z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie C-300/02 Grecja przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. I-1341, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

16 Następnie należy przede wszystkim zbadać argumenty podniesione przez Królestwo Hiszpanii w uzasadnieniu zarzutu pierwszego.

17 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że Królestwo Hiszpanii błędnie twierdzi, iż Komisja uznała, że władze hiszpańskie prawidłowo ustaliły stawkę ryczałtową w wysokości 17%, którą stosowały tytułem kosztów dodatkowych w zestawieniu z kosztami zwykłymi. W rzeczywistości z akt sprawy wynika, że o ile Komisja nie uznała stawki w wysokości 17%, przyjętej w niniejszym przypadku, za nieproporcjonalną samą w sobie, o tyle zarzuca ona Królestwu Hiszpanii, iż włączyła do obliczenia tej stawki koszty ekologicznego gospodarowania opakowaniami, nie przedstawiając żadnego dowodu, że organizacja producentów lub jej członkowie ponieśli rzeczone koszty.

18 W drugiej kolejności należy zbadać, czy jak twierdzi Królestwo Hiszpanii, Komisja naruszyła prawo, wymagając, by organizacje producentów koniecznie ponosiły koszty związane z ekologicznym gospodarowaniem opakowaniami.

19 Należy w tym względzie zwrócić uwagę, że zgodnie z przepisem art. 15 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2200/96 pomoc finansowa przyznawana przez Unię jest obliczana na podstawie „faktycznie poniesionych wydatków", w szczególności w ramach finansowania programu operacyjnego z funduszu operacyjnego. W ten sam sposób, na podstawie przepisu art. 18 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1433/2003 do wniosków o pomoc składanych przez organizacje producentów winny być załączone dokumenty uzupełniające ze wskazaniem wydatków poniesionych w związku z programami operacyjnymi.

20 Z przytoczonych przepisów wynika, że pomoc finansowa Unii może zostać przyznana organizacji producentów tytułem programu operacyjnego wyłącznie pod warunkiem przedstawienia dowodu, iż wydatki poniesione w ramach programu zostały rzeczywiście zrealizowane.

21 Takiej wykładni odpowiednich przepisów nie podważa argumentacja Królestwa Hiszpanii, zgodnie z którą tego rodzaju wymóg nie znajduje zastosowania do programów operacyjnych, na które składają się koszty związane z ekologicznym gospodarowaniem opakowaniami, w zakresie, w jakim z przepisów dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365, s. 10), do której odnosi się przypis nr 3 załącznika I do rozporządzenia nr 1433/2003, wynika, że ekologiczne gospodarowanie opakowaniami jest obowiązkiem dystrybutorów, wobec czego byłoby nielogiczne, aby wspomniane wyżej rozporządzenie wymagało, aby to organizacje producentów ponosiły bieżące koszty gospodarowania opakowaniami, które nie wchodzi w zakres ich obowiązków.

22 W pierwszej kolejności należy wskazać, że zasada przypomniana w pkt 20 powyżej nie wyłącza możliwości uwzględnienia kosztów spowodowanych ekologicznym gospodarowaniem opakowaniami w sytuacji, gdy jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, koszty te zostały bezpośrednio poniesione przez dystrybutorów, a pośrednio przez organizacje producentów. Wymaga się jedynie dowodu, że sporne koszty zostały poniesione, bezpośrednio lub pośrednio, przez organizacje producentów.

23 Następnie należy przypomnieć, że rozporządzenie nr 1433/2003 ustanawia szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia nr 2200/96 w odniesieniu do funduszy operacyjnych, programów operacyjnych i pomocy finansowej. Z tego tytułu, i jak to wynika z rozważań zawartych w pkt 19 i 20 powyżej, art. 18 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1433/2003, w zakresie, w jakim przewiduje, że do wniosków o pomoc składanych przez organizacje producentów winny być załączone dokumenty uzupełniające ze wskazaniem wydatków poniesionych w związku z programami operacyjnymi, stanowi wykonanie zasady przewidzianej w art. 15 ust. 5 rozporządzenia nr 2200/96.

24 Natomiast, ani rozporządzenie nr 2200/96, ani rozporządzenie nr 1433/2003, ani też dyrektywa 94/62, do której odsyła przypis nr 3 w załączniku I do rozporządzenia nr 1433/2003, nie przewidują żadnego odstępstwa – które miałoby zastosowanie do programów operacyjnych, na które składają się koszty spowodowane ekologicznym gospodarowaniem opakowaniami – od zasady wynikającej z przepisów art. 15 ust. 5 rozporządzenia nr 2200/96 oraz art. 18 ust. 2 rozporządzenia nr 1433/2003, zgodnie z którą to zasadą pomoc finansowa przyznana przez Unię jest obliczona na podstawie faktycznie poniesionych wydatków, a tym samym, wykazanych przez wnioskodawców pomocy, tzn. w tym przypadku – organizacje producentów.

25 Z powyższych uwag wynika, że Królestwo Hiszpanii niesłusznie zarzuca Komisji naruszenie prawa poprzez stosowanie wymogu, by koszty związane z ekologicznym gospodarowaniem opakowaniami koniecznie ponosiły organizacje producentów.

26 W trzeciej kolejności należy ocenić, czy tak jak twierdzi Królestwo Hiszpanii, wymóg, aby organizacja producentów dostarczała dowodu, iż poniosła, bezpośrednio lub pośrednio, koszty spowodowane ekologicznym gospodarowaniem opakowaniami, jest nieproporcjonalny.

27 Dokładniej, Królestwo Hiszpanii twierdzi, że z jednej strony organizacje producentów nie mają obowiązku dysponowania dowodami z dokumentu wskazującymi dokładną kwotę wydaną na ekologiczne gospodarowanie opakowaniami oraz że z drugiej strony dystrybutorzy przenoszą koszty na organizacje producentów, tak jak pozostałą część kosztów produkcji.

28 Należy przypomnieć w tym względzie, iż zasada proporcjonalności, będąca jedną z ogólnych zasad prawa Unii, wymaga, by akty instytucji Unii nie wykraczały poza to, co odpowiednie i konieczne do realizacji uzasadnionych celów, którym mają służyć, przy czym oczywiście tam, gdzie istnieje możliwość wyboru spośród większej liczby odpowiednich rozwiązań, należy stosować te najmniej dotkliwe, a wynikające z tego niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do zamierzonych celów (zob. wyrok Trybunału z dnia 4 października 2007 r. w sprawie C-375/05 Geuting, Zb. Orz. s. I-7983, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

29 Co się tyczy kontroli sądowej okoliczności wykonywania tej zasady w kontekście szerokiego zakresu uznania, którym dysponuje prawodawca Unii w dziedzinie wspólnej polityki rolnej, jedynie w oczywisty sposób nieodpowiedni w odniesieniu do celów, jakie Komisja zamierza osiągnąć, charakter działania ustanowionego w tej materii może mieć wpływ na jego zgodność z prawem (ww. w pkt 28 wyrok w Geuting, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

30 W niniejszym przypadku, po pierwsze, należy oddalić argument Królestwa Hiszpanii, zgodnie z którym załącznik I do rozporządzenia nr 1433/2003 zezwala na włączenie do programów operacyjnych kosztów spowodowanych ekologicznym gospodarowaniem opakowaniami, nie przewidując przy tym żadnych warunków związanych z osobą, która winna koszty te ponosić.

31 W rzeczywistości bowiem, jak wskazano w pkt 24 powyżej, rozporządzenia nr 2200/96 oraz nr 1433/2003 nie przewidują żadnego odstąpienia od zasady, która wynika z przepisów art. 15 ust. 5 rozporządzenia nr 2200/96 oraz art. 18 ust. 2 rozporządzenia nr 1433/2003.

32 Po drugie, wbrew temu, co zasadniczo twierdzi Królestwo Hiszpanii, nie można uznać, by w celu wykazania rzeczywistego stanu wydatków poniesionych pośrednio przez organizacje producentów wystarczy oprzeć się na jakoby logicznym założeniu, zgodnie z którym w świetle praktyki cena sprzedaży, na którą organizacje producentów wystawiają faktury dystrybutorom, została obniżona w celu uwzględnienia faktu, że ci ostatni ponoszą ciężar gospodarowania opakowaniami na dane produkty.

33 Z jednej strony taka argumentacja narusza w oczywisty sposób zasadę przypomnianą w pkt 20 powyżej. Z drugiej zaś strony nie można wykluczyć, by zamiast obniżenia ceny sprzedaży, na którą organizacje producentów wystawiają faktury dystrybutorom, dodatkowy koszt spowodowany ekologicznym gospodarowaniem opakowaniami został przeniesiony na następne ogniwo w łańcuchu handlowym wskutek podwyżki cen sprzedaży, na które dystrybutorzy wystawiają faktury klientom.

34 Tym samym samo wykazanie przez wnioskodawcę pomocy rzeczywistego stanu poniesionych, bezpośrednio lub pośrednio, wydatków może spełniać wymogi zasady przypomnianej w pkt 20 powyżej.

35 Po trzecie, wbrew twierdzeniom Królestwa Hiszpanii, konieczność takiego wykazania nie przestaje obowiązywać w sytuacji, gdy jak w niniejszej sprawie państwo członkowskie, zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 1433/2003, określi w przybliżeniu koszty dodatkowe, jakie pociągnęło za sobą ekologiczne gospodarowanie opakowaniami, w porównaniu z kosztami zwykłymi. W rzeczywistości tego rodzaju potwierdzenie skutkowałoby tym, że z naruszeniem zasady przypomnianej w pkt 20 powyżej organizacje producentów, które nie poniosły żadnych dodatkowych kosztów, mogłyby skorzystać z pomocy, której sprawa dotyczy.

36 Z powyższych rozważań wynika, że argumenty podniesione przez Królestwo Hiszpanii nie uwzględniają w wystarczającym stopniu uzasadnionego celu, jaki realizują przepisy znajdujące zastosowanie w niniejszej sprawie, który polega na zapewnieniu, że jak wspomniano powyżej w pkt 15, interwencje finansowe są przeprowadzane zgodnie z prawem Unii w ramach wspólnej organizacji rynków rolnych. Tym samym, ani argumenty przedstawione przez Królestwo Hiszpanii, ani dowody zgromadzone w aktach sprawy nie uzasadniają wniosku, że wymagając, by organizacje producentów dostarczały dowodu, że poniosły koszty spowodowane ekologicznym gospodarowaniem opakowaniami, Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności.

37 Konkludując, ponieważ żaden z argumentów podniesionych przez Królestwo Hiszpanii w uzasadnieniu zarzutu pierwszego nie jest zasadny, zarzut ten należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego

38 W ramach zarzutu drugiego, co do zasady, sporna pomiędzy stronami pozostaje kwestia, czy art. 14 rozporządzenia nr 1432/2003 ma wyłącznie zastosowanie do osób fizycznych lub prawnych – producentów owoców i warzyw, które są zrzeszone, tworząc organizację producentów, taką jak organizacja producentów SAT Royal, czy również w sytuacji, gdy ich członkami są osoby prawne, do osób fizycznych lub prawnych, które kontrolują ich kapitał zakładowy.

39 W pierwszej kolejności, aby przystąpić do zbadania zarzutu drugiego, należy przypomnieć przepisy mające znaczenie dla sprawy.

40 Artykuł 11 ust. 1 lit. d) pkt 3 rozporządzenia nr 2200/96 stanowi:

„Do celów niniejszego rozporządzenia przez »organizację producentów« rozumie się każdą osobę prawną:

[…]

d) której statut przewiduje:

[…]

3) zasady umożliwiające członkom będącym producentami dokonywania demokratycznie dokładnego zbadania ich organizacji i jej decyzji [zasady umożliwiające zrzeszonym producentom sprawowanie w sposób demokratyczny kontroli zrzeszającej ich organizacji i wydawanych przez nią decyzji];

[…]”.

41 Zgodnie z motywem 14 rozporządzenia nr 1432/2003:

„W celu zapewnienia, aby organizacje producentów faktycznie reprezentowały minimalną ilość producentów, państwa członkowskie powinny podjąć wysiłki na rzecz zapewnienia, aby mniejszość członków, na których przypada przeważająca część produkcji w danej organizacji producentów, nie miała nadmiernego wpływu na jej zarządzanie i funkcjonowanie [nie dominowała zarządzania nią i jej funkcjonowania w sposób stanowiący nadużycie]”.

42 Artykuł 4 rozporządzenia nr 1432/2003, zatytułowany „Minimalna wielkość organizacji producentów”, stanowi w ust. 1:

„Niniejszym ustala się, że minimalna liczba członków określonych w art. 11 ust. 2 lit. a) rozporządzenia […] nr 2200/96 wynosi pięciu producentów dla jednej kategorii”.

43 Artykuł 13 rozporządzenia nr 1432/2003, zatytułowany „Członkowie niebędący producentami”, stanowi:

„1. Państwa członkowskie mogą ustalić, czy i na jakich warunkach osoba fizyczna lub prawna niebędąca producentem może zostać członkiem organizacji producentów.

2. Przy ustanawianiu warunków określonych w ust. 1, zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. a) i d) pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, państwa członkowskie zobowiązane są upewnić się, czy [zapewniają, że]:

[…]

b) zasady stowarzyszenia [statut] organizacji producentów obejmuj[e] zasady umożliwiające członkom-producentom [zrzeszonym producentom] demokratyczną ocenę [kontrolę] ich organizacji i [wydawanych przez nią] decyzji.

[…]”.

44 Zgodnie z art. 14 rozporządzenia nr 1432/2003 zatytułowanym „Demokratyczna odpowiedzialność organizacji producentów”:

„1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne w celu uniknięcia nadużywania uprawnień czy wpływów przez jednego lub więcej członków [producentów], w zakresie zarządzania i funkcjonowania organizacji producentów.

2. Żaden członek organizacji producentów nie może mieć więcej niż 20% praw do głosowania. Niemniej jednak państwo członkowskie może zwiększyć ten udział procentowy do maksymalnie 49%, proporcjonalnie do wkładu członków w wartość produkcji wprowadzonej na rynek przez daną organizację producentów”.

45 W drugiej kolejności należy zbadać w świetle treści tych przepisów argumenty podniesione przez Królestwo Hiszpanii w uzasadnieniu zarzutu drugiego, który składa się z dwóch części.

46 Jeśli chodzi o pierwszą część, która stanowi trzon zarzutu drugiego, Królestwo Hiszpanii zarzuca Komisji, że przyjęła – iż ta sama osoba fizyczna niebędąca producentem sprawowała kontrolę nad czterema z dziewięciu osób prawnych członków organizacji producentów SAT Royal, i to w takim zakresie, że ta osoba fizyczna była w posiadaniu 76% kapitału jednej z tych czterech osób prawnych i niemalże 100% kapitału trzech pozostałych – a tym samym naruszyła wyżej przytoczone przepisy art. 13 i 14 rozporządzenia nr 1432/2003. Zdaniem Królestwa Hiszpanii, rzeczywistymi członkami tej organizacji producentów było wyłącznie tych dziewięć osób prawnych, dokładnie spółek handlowych, a każda z nich posiadała, zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami, mniej niż 20% praw do głosowania.

47 Należy zwrócić uwagę w tym względzie, że z przepisów rozporządzeń nr 2200/96 i nr 1432/2003, przypomnianych w pkt 40–43, jasno wynika, że przepisy Unii dotyczące organizacji producentów mają na celu zapewnienie ich demokratycznego funkcjonowania, a to za pomocą dwóch zasad.

48 Z jednej strony, zgodnie z przepisami art. 11 ust. 1 lit. d) pkt 3 rozporządzenia nr 2200/96, będący producentami członkowie organizacji producentów winni sprawować kontrolę nad zrzeszającą ich organizacją oraz wydawanymi przez nią decyzjami. Zasada ta została również wyraźnie potwierdzona w przepisach szczególnych art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1432/2003.

49 Z drugiej strony, z art. 4 oraz art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 1432/2003 wynika, że organizacja producentów winna zawierać wśród swoich członków co najmniej pięciu producentów oraz że żaden z wymienionych członków nie może, co do zasady, dysponować większą ilością praw do głosowania niż 20%. Przepisy te są odpowiedzią na obawy opisane w motywie 14 rozporządzenia nr 1432/2003, przytoczonym w pkt 41 powyżej. Ponadto jest bezsporne, że przywołane przepisy mają zastosowanie nie tylko do członków będących osobami fizycznymi, ale również do członków organizacji producentów będących osobami prawnymi, oraz że w niniejszym przypadku każdy z tych członków dysponuje jednym głosem w ramach organizacji producentów SAT Royal.

50 Jednakże w trakcie wykonywania przez państwa członkowskie kontroli demokratycznego funkcjonowania organizacji producentów nie może zostać pominięta tożsamość osób fizycznych lub identyfikacja osób prawnych, będących w posiadaniu kapitału członków takiej organizacji. W przypadku bowiem braku takiej weryfikacji ta sama osoba fizyczna lub prawna, która jest w posiadaniu znaczącej większości, jeśli nie całości, kapitału wielu członków organizacji producentów, tak że sprawuje nad nimi kontrolę, w szczególności nad ich procesem decyzyjnym, może być ukryta za osobami tych członków.

51 W takich okolicznościach istnieje ryzyko, że druga zasada opisana w pkt 49 powyżej może być obchodzona w ten sposób, że liczba członków organizacji producentów nie będzie odpowiadać liczbie rzeczywiście niezależnych członków tej organizacji.

52 Wniosku tego nie podważa, w niniejszym przypadku, fakt, że osoba fizyczna, której sprawa dotyczy, nie jest producentem. Przeciwnie, należy wskazać, że w okolicznościach niniejszej sprawy członkowie organizacji producentów SAT Royal są producentami. W konsekwencji należy stwierdzić, że fakt, iż osoba, o której mowa, niebędąca producentem, jest w posiadaniu dużej większości, jeśli nie całości kapitału wielu członków organizacji producentów SAT Royal będących producentami, stanowi naruszenie obu zasad, opisanych w pkt 48 i 49 powyżej, zastosowanych przez prawodawstwo Unii w celu zapewnienia demokratycznego funkcjonowania organizacji producentów. Rzeczywiście w takiej sytuacji nie tylko z naruszeniem drugiej zasady przedstawionej w pkt 49 powyżej, liczba członków organizacji producentów nie odpowiada liczbie rzeczywiście niezależnych członków tej organizacji, ale poza tym z naruszeniem pierwszej zasady przedstawionej w pkt 48 powyżej, ponieważ niektórzy spośród członków, będący producentami są kontrolowani przez osobę niebędącą producentem – kontrola nad tą organizacją producentów oraz wydawanymi przez nią decyzjami nie jest w rzeczywistości sprawowana wyłącznie przez członków będących producentami.

53 Jak wynika z powyższych rozważań, wbrew twierdzeniom Królestwa Hiszpanii, Komisja słusznie uznała, że w celu zapewnienia demokratycznego funkcjonowania organizacji producentów należy brać pod uwagę tożsamość osób fizycznych lub identyfikację osób prawnych, które sprawują kontrolę nad członkami organizacji producentów.

54 Należy zatem oddalić pierwszą część zarzutu drugiego jako bezzasadną.

55 Jeśli chodzi o drugą część zarzutu drugiego, podniesioną pomocniczo, Królestwo Hiszpanii twierdzi, że Komisja popełniła błąd w ocenie wartości procentowej głosów, jakimi pośrednio dysponowała ta sama osoba fizyczna w ramach organizacji producentów SAT Royal. Komisja błędnie uznała bowiem, że w niniejszym przypadku przywołana osoba fizyczna, niebędąca producentem, sprawowała kontrolę nad czterema z dziewięciu członków tej organizacji producentów. Królestwo Hiszpanii twierdzi natomiast, że ta osoba fizyczna niebędąca producentem sprawowała kontrolę wyłącznie nad trzema z dziewięciu członków tej organizacji. Królestwo Hiszpanii utrzymuje tym samym, że wartość procentowa głosów, którymi pośrednio dysponowała ta sama osoba fizyczna w ramach organizacji producentów SAT Royal, nie wynosiła 44,44%, ale 33%. Ostatnia z wymienionych wartości jest natomiast zgodna z pułapem praw do głosowania zwiększonym przez Królestwo Hiszpanii na mocy przepisów art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 1432/2003.

56 Wystarczy przypomnieć w tym względzie, że z jednej strony, zakładając nawet, jak twierdzi Królestwo Hiszpanii, iż ta osoba fizyczna, o której mowa, sprawowała kontrolę wyłącznie nad trzema z dziewięciu członków organizacji producentów, z dokumentów załączonych do odpowiedzi na skargę wynika, że część produkcji wprowadzonej na rynek przez te trzy osoby prawne w stosunku do wartości produkcji wprowadzonej do obrotu przez organizację producentów – wynosiła 11,8%, a z drugiej strony wartość ta nie została zakwestionowana przez Królestwo Hiszpanii.

57 Jednakże, zgodnie z przepisami art. 14 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 1432/2003, podwyższenie przez państwo członkowskie maksymalnej wartości procentowej 20% praw do głosowania, którymi dysponuje jeden członek organizacji, winno być dokonane proporcjonalnie do wkładu tego członka w wartość produkcji wprowadzonej na rynek przez daną organizację producentów.

58 W konsekwencji, jak twierdzi Komisja, zakładając, że osoba fizyczna, o której mowa, sprawowała kontrolę nad trzema z dziewięciu członków organizacji producentów SAT Royal, a każdy z nich dysponował jednym głosem w ramach tej organizacji, ta osoba fizyczna byłaby w posiadaniu 33% praw do głosowania, które wartością z pewnością odpowiadają pułapowi ustanowionemu przez Królestwo Hiszpanii, ale znacznie przewyższają część wartości produkcji przypadającej trzem osobom prawnym, nad którymi w ramach organizacji producentów sprawowała kontrolę.

59 W takich okolicznościach Królestwo Hiszpanii było zobowiązane, zgodnie z przepisami art.14 ust. 1 rozporządzenia nr 1432/2003 oraz w celu zapewnienia demokratycznego funkcjonowania organizacji producentów SAT Royal, podjąć niezbędne działania w celu uniknięcia sytuacji, w której, przywołana osoba fizyczna sprawuje kontrolę nad ponad 20% praw do głosowania w ramach organizacji producentów.

60 Z powyższych rozważań wynika, że część druga zarzutu drugiego jest bezskuteczna oraz że zarzut drugi należy oddalić w całości.

61 Należy zatem oddalić skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

62 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przez Sądem, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Królestwo Hiszpanii przegrało sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy je obciążyć kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 6 marca 2012 r.

Podpisy